

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 7

El president

Passarem ara al debat de l'esmena a la totalitat. Té la paraula, per defensar-la, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, potser uns segons per acabar de concretar el silenci necessari perquè vostè pugui fer la seva intervenció... Doncs, té la paraula.

El Sr. Vendrell i Bayona

Doncs, tornem-hi. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat. Intentaré, cosa que no serà fàcil, no repetir els arguments, perquè gairebé ja les he exposat...

Fitxer 8

... ja abans, i això de dues intervencions seguides a vegades té aquests inconvenients.

De totes maneres, abans voldria fer una referència a una cosa que sempre m'ha sobtat de la vida parlamentària, i de vegades especialment del Parlament de Catalunya. Aquest petit costum que tenim de fer debats sobre declaracions de fora. I, és clar, jo és un costum que no el tinc. Potser és un vici que no tinc, de fer debats sobre declaracions de fora. I a més a més, també, el meu problema en aquest cas concret és una memòria limitada. Perquè, és clar, si haguéssim de parlar de les declaracions del senyor Bono, del senyor Ibarra, del senyor Simancas, del senyor Chaves, del senyor Felipe González, etcètera, necessitaria molta memòria.

O..., jo he quedat molt tranquil, ara..., realment he quedat preocupat, però he quedat molt tranquil quan aquest dematí he vist un conseller de la Generalitat aquí assegut, perquè realment em pensava que era a Prats de Molló, ja. I això em preocupava personalment, perquè això cau a sobre Camprodon, no? Veig que ara ha marxat. Potser ja hi ha anat. Jo no tinc el costum..., em sembla que no és bo –em sembla que no és bo– fer debats sobre declaracions de fora. Parlem del que diem aquí, perquè el que estem debatent és el que diem aquí.

Seria raonable, però ja sé que..., nosaltres –he dit que em tornaré a repetir– vàrem presentar l'esmena a la totalitat en el seu moment sobre un text. I torno a un discurs que m'interessa, que crec que és important que quedi clar. Les coses [#] es presenten sobre textos. I aquell text d'aquell moment –després en parlarem– era el que era. I nosaltres dèiem –per no repetir-me, aquest cop llegiré més– a la presentació de l'esmena, en els fonaments bàsics:

«El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya expressa la seva disconformitat amb el text preparat per la Ponència Parlamentària per la reforma de l'Estatut. Disconformitat en molts dels articles del text però, bàsicament, disconformitat amb el fil conductor de fons, amb els principis i aproximacions clarament inconstitucionals i de no acceptació de la filosofia que inspira l'estat de les autonomies.

»La reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya s'havia de fer amb lleialtat institucional...»

Per cert, això em sembla que és bàsic. Això de la lleialtat institucional. A vegades el problema no és voler tenir més ambició. És ser lleial. I almenys jo personalment puc entendre que davant d'un dubte d'interpretació de la Constitució un miri cap a casa. Si és lleial a continuació... I això de la lleialtat..., n'anem escassos –n'anem escassos.

Deia: «...s'havia de fer amb lleialtat institucional i sense pretendre posar en dubte l'arquitectura jurídica i territorial que d'una manera consensuada entre tots, els espanyols en l'àmbit general i els catalans en el particular de la nostra nacionalitat, ens varen donar.»

Deia també la introducció que «l'Estatut –i ho deia abans– no pot ser un Estatut que defineixi un sol model de societat», que ha de ser un Estatut que marqui un camp de

joc. Totes les aproximacions polítiques són legítimes, és veritat. Tots podem tenir les nostres posicions, és veritat. Però l'estatut ens ha de permetre a tots que si algun dia governem, si altres algun dia tornen a governar, o si uns altres algun dia tornen a governar, puguin fer les seves polítiques i no vinguin «encorsetades» per l'Estatut. I això em sembla que és de sentit comú.

Dèiem això en aquell moment en l'esmena de la totalitat..., i va ser tan criticada. Bé, passat pel Consell Consultiu, que tants elogis merescuts li hem fet tots avui, va dir que hi havien 19 inconstitucionalitats manifestes, que no està malament, 36 interpretatives, que en el fons, diguem, són fins i tot inconstitucionalitats encobertes –i tots parlem clar–, que no està malament, hi ha un problema amb el finançament. El que diu: «Escolti'm, s'assemblen com dues gotes d'aigua.» Potser sí. Jo crec que no. Potser sí, però almenys s'assemblen en alguna cosa, que els dos són inconstitucionals. Vull dir, hi ha un problema amb el finançament. Però és que, a més a més d'això, en la interpretació –restrictiva, potser, en qualsevol cas respectable– hi han més possibles inconstitucionalitats. Hi ha –ho deia...– una voluntat d'intervenir a la vida diària dels ciutadans. Hi ha una sèrie de qüestions que no són –no són– de camp de joc ni són de lleialtat.

I jo aquí, amb el tema aquest, em voldria fer una pregunta que m'he fet molt sovint, no? Per què un partit, quan defensa que hem de fer la reforma de l'Estatut d'autonomia dintre de la Constitució, que l'hem de fer acceptant el marc de l'Estat de les autonomies i que l'hem de fer fent un camp de joc per a tots, resulta que és un partit que no és dialogant, i quan un partit diu que si no hi cap a la Constitució reformem la Constitució i el que calgui, resulta que és un partit dialogant i sensat? Vull dir, si algú és capaç de contestar-me aquesta pregunta, jo començaré a ser un home feliç. Mentrestant, seré una persona molt preocupada, perquè sent respectable que un partit vulgui canviar la Constitució, el que no és respectable –i el que no és entenedor– és la disjuntiva aquesta, que quan un defensa coses sensates és poc dialogant –sensates per a un, ja ho entenc– i quan l'altre les defensa d'una altra manera, és molt dialogant.

Per cert, també és surrealista –també és surrealista– que un estigui disposat a arribar al consens i arribar al consens sigui acceptar la Constitució. Escolti, si això és la premissa bàsica, si d'això no n'hauríem hagut de parlar mai, si això ja se sap. Quin consens és acceptar la Constitució? O potser sí que fa falta lleialtat institucional, que és el problema de sota.

Nosaltres segurament ens quedarem sols. I com que en aquest tema també segurament em sabré explicar molt malament, preferiria, si m'ho permeten, llegir un article aparegut en *El País - Cataluña* fa pocs dies. Per no haver de pagar *royalties*, no citaré autor. I el llegiré –tal com era l'article, evidentment– no tot sencer. Diu: «*El PP se ha situado fuera del consenso...*» Aquí jo tinc un problema amb les c i les s que és important, eh? «*El PP se ha situado fuera del consenso por decisión propia. Sin embargo, la espantada de los populares no ha sido evaluada. La corrección política catalana da por supuesto que el PP siempre está fuera de juego. "Todos menos el PP" es la fórmula mágica del oasis catalán que el tripartito, en un hecho insólito, hizo figurar en su programa de gobierno. A pesar de que el nacionalismo catalán no ha dudado en hacer alianzas parlamentarias con el PP cuando las ha necesitado para mantenerse en el poder, siempre se da por supuesto que el PP es un extraño. Desde el nacionalismo se ha dicho que si el PP estaba en el consenso estatutario, el Estatut no podía ser bueno para Cataluña. Sólo desde la lógica de un país de ficción, es decir, de la confusión deliberada entre la realidad del país y la idea que de él se tiene se puede entender el tedioso debate sobre el Estatut de autonomía. Un debate en el que por más apelaciones al patriotismo de los dirigentes políticos que se hagan, no pesan las ideas, sino qué gano yo con esto, que es la preocupación de las distintas partes contratantes. Metidos en el juego de ficción, simulando un esbozo de proceso constituyente catalán, se puede proponer cualquier cosa. La responsabilidad de los políticos en general y de los que gobiernan en particular es proponer a la ciudadanía cosas posibles. En este caso, lo posible, tal como ha ido este proceso, es un Estatut que optimiza el poder de autogobierno y sobre todo la financiación de Cataluña dentro del marco de la Constitución. Desde este planteamiento, se debe levantar el listón tanto como se pueda, pero más allá de los límites constitucionales, todos sabemos que no es posible. De modo que en este país de ficción están los que quieren un*

Estatuto imposible para que se estrelle en Madrid, los que quieren un Estatuto posible pero en transición, los que quieren un Estatuto posible para una generación, y el que quiere un Estatuto sea como sea, porque al haberlo apostado todo a esta carta se juega el final de su carrera política.»

Nosaltres volem un Estatut que sigui per fer política en favor de tots els ciutadans de Catalunya, volem un Estatut que cerqui complicitats entre tots els catalans i tots els espanyols. No volem la instrumentalització política de l'Estatut d'autonomia, de l'Estatut que ens ha permès ser avui el que som i poder pensar en el demà. El text de l'actual projecte d'Estatut no va en aquesta línia, va –em temo– més aviat en la línia de l'article citat. Per això mantenim la nostra esmena a la totalitat.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris i en primer lloc té la paraula per fer-ho el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Vendrell, em dóna la sensació que des del Partit Popular vostès sols es posen fora de joc. Ho dic perquè és normal –i no hi ha cap tipus de problema, només faltaria– que vostès puguin fer una esmena a la totalitat. I vostè ha insistit molt que ho ha fet a partir del Dictamen. Però sap vostè molt bé que després del Dictamen, doncs, hem fet moltes altres coses. I com ha passat amb moltes altres lleis, a vegades mantenim..., recordo quan estàvem a l'oposició..., manteníem una esmena a la totalitat, després del debat en ponència..., dèiem que hi havia hagut avenços importantíssims i retiràvem l'esmena, havent fet el discurs, si ho crèiem convenient..., l'esmena a la totalitat, per adherir-nos a allò que per a nosaltres era important. I això ho hem fet moltes vegades, i seria el més correcte. Perquè si vostè..., una de les màximes premisses, des del Partit Popular, de dir que no a aquest Estatut és perquè és inconstitucional, el Consell Consultiu i després les esmenes, que s'han aprovat totes, fil per randa, amb relació al

que el Consultiu deia que era inconstitucional..., estan incloses en el nou dictamen. Totes, totes, totes.

Llavors, una de les grans premisses que vostè tenia –o vostès, perdó, senyor Vendrell–, que vostès tenien des del Partit Popular, que era que era inconstitucional, és falsa. Aquest text –no dit pels grups parlamentaris, sinó dit pel Consell Consultiu– és constitucional, una vegada hem fet els canvis que ens demanaven dels articles que plantejava..., que els hem fet i vostè ho sap –que els hem fet i vostè ho sap– i fins i tot de les qüestions tècniques. També hem avançat en aquells canvis que ens demanaven..., també els hem atès tots o quasi tots. Quedaria molt poca cosa i, en tot cas, si hem de parlar del finançament, l'únic que sabem, i que el Consultiu ja ens ha dit..., que la proposta de Convergència i Unió és inconstitucional, la proposta que havia fet el tripartit era plenament constitucional I a partir d'aquesta proposta constitucional ens hem mogut per tal, doncs, d'intentar que des de Convergència..., i el senyor Mas estigués satisfet d'aquella satisfacció que demana.

L'Estatut actual que hi ha en aquests moments, i que a partir de demà –a partir d'aquesta tarda– discutirem no és inconstitucional. La primera premissa, senyor Vendrell, senyors del PP, ja no la tenen.

Que és intervencionista? Que ho diu..., per allò de drets i deures? Què vol dir? Vostè no està d'acord que els ciutadans de Catalunya són titulars dels drets i els deures reconeguts per aquestes normes? Vostè no està d'acord en els drets en l'àmbit de les famílies? Vostè no està d'acord en el dret dels menors? Vostè no està d'acord en els drets de les persones grans que puguin viure amb dignitat, lliures d'explotació i de maltractaments? Vostè no està ...

Fitxer 09

amb el dret de les dones també al seu lliure desenvolupament. Vostè no està d'acord, vostès no estan d'acord amb el títol de Drets i deures i principis rectoris, perquè diuen que és intervencionista? Ja voldria que tots els governs intervinguessin d'aquesta manera a la societat. Que veritablement complissin tots aquests drets i deures. I aquest és un element importantíssim, i vostès això ho entenen com a intervencionista.

No entenc aquesta paraula, com pot dir que nosaltres, o aquest estatut imposa un model. El que imposa, el que imposa, i és veritat aquesta paraula: drets i deures als ciutadans d'aquest país. I no solament això, sinó que el Consultiu ens diu: «És constitucional i ens felicita», imagini, que el Consultiu felicitant també, doncs, l'escrit aquest, dient: «Senyors, han tingut un encert importantíssim: afegir aquests drets i deures a una constitució com és aquest estatut, que el posa a l'altura d'altres constitucions, com l'alemanya o la suïssa, on també ho reglamenten d'una manera clara i precisa». Una altra situació que vostè estic convençut que no volia dir això. Llavors, tampoc, en teoria, hauria de ser intervencionista com vostè ho ha plantejat.

Parlava de lleialtat institucional. Home, senyor Vendrell, des del Partit Popular, durant els anys que ha governat, s'ha dedicat sistemàticament a eliminar les competències que tenia el Govern de la Generalitat. A eliminar-les sistemàticament a través de lleis orgàniques, que han utilitzat aquesta escletxa que deixava la Constitució i l'Estatut vigent per tal, doncs, d'anar traient competències que eren del Govern de la Generalitat, que eren de Catalunya. On estava, aquí, la lleialtat institucional? És veritat, no eren sols: els governs del PSOE i la UCD feien exactament el mateix, amb més o menys intensitat, això era variable. Però, evidentment, també aquesta idea.

Però, llavors, no reclami lleialtat institucional, que l'hem tingut, que l'hem tingut. Perquè està dins dels paràmetres de la Constitució, aquest estatut, i està dins els paràmetres, evidentment, de la lleialtat institucional. Sempre interpretada des d'aquells que nosaltres defensem i que nosaltres, evidentment, hem estat escollits, que és el poble de Catalunya. I això no ho oblidí, no ho oblidí. No cregui en la lleialtat institucional només des d'Espanya, sinó també des de Catalunya, que és el que hem fet nosaltres.

No li agrada que digui que Catalunya és una nació. No es preocupi: si vostè es vol sentir espanyol, l'estatut no li diu que no s'hi pugui sentir, d'espanyol. No, cap problema. Vostè diu: «És que va en contra de bona part de gent de Catalunya que se sent espanyol». Estupend. Clar, no, que se senti espanyol, ningú li prohibeix. No ens prohibeixi a nosaltres que amb la màxima constitució, el màxim exponent de la nostra

Constitució, que és l'estatut, doncs, puguem posar que Catalunya és una nació. Que el Consultiu, a més a més, refrenda#.

Llegeixin els termes, que ho diu el Consultiu, doncs, que és constitucional i, evidentment, repeteixo, això no vol dir que ningú pugui sentir-se espanyol, aquí a Catalunya. Només faltaria. Que cada u faci el que cregui convenient i que senti el que cregui convenient.

Per això em sembla que hi ha els elements precisos. Vol dir que potser aquí al darrera s'hi amaguen altres qüestions, que no aquestes que podrien ser ben legítimes, que ho són. Però, en tot cas, que jo he intentat rebatre-les una per una, senyor Vendrell, en relació amb el Partit Popular.

No sé si les declaracions, vostè diu que no en fa cas, però convindrà que és que no hi ha cap més remei que escoltar diligents del seu Partit polític –del seu Partit polític–, dirigents seus, perquè vostès també formen part del Partit Popular, doncs, espanyol, doncs, com el senyor Zaplana, que relaciona l'atemptat d'ETA amb l'estatut. Bé, això és d'una irresponsabilitat manifesta. Gravíssim, gravíssim, molt greu. I que, en tot cas, jo crec que, fins i tot, des de les seves files, des del Partit Popular, i és possible, des del seu president, el senyor Piqué, hauria de demandar responsabilitats també com ha fet, potser també en declaracions d'algun membre del Govern català, responsabilitats també al senyor Zaplana per dir aquestes bestieses, com la de relacionar l'atemptat d'ETA amb l'estatut.

Això sí que és fer el ridícul, senyor Vendrell, no pas el que hem fet aquí. Nosaltres no hem fet el ridícul amb la Ponència de l'estatut. Cap dels diputats i diputades que hem estat a la Ponència hem fet el ridícul. Hi podem haver estat més o menys, podem haver tingut dificultats, però el que fèiem era un mandat de la majoria de la societat, un mandat de la majoria de la població catalana que volia una reforma de l'estatut amb dos elements claus, que es repetien en la participació que hi va haver: més autogovern i millor finançament.

I a això ens hem dedicat. Més autogovern, millor finançament i a vestir una estructura administrativa i jurídica per al nostre país molt més potent, molt més ambiciosa de la que teníem fins a aquests moments.

I em sembla que a això és al que ens hem dedicat sistemàticament i per això potser fa la sensació que vostès s'han posat fora de joc. Els ha costat, senyor Vendrell, entrar en la discussió de l'estatut. Els recordo que no hi van entrar fins després del 14 de març, abans no estaven en la Ponència. Vull recordar que el mes de març varen perdre vostès a les eleccions. Va ser després que varen entrar i, a partir d'aquí, evidentment, jo, des del primer dia, els hem reconegut, com no podia ser d'una altra manera, un treball. Un treball important i de participació que han fet vostès en la Ponència, igual que la resta de formacions polítiques.

Però ara no ens tornin a treure allò que han repetit des del primer dia: «Inconstitucionalitat, manca de lleialtat, Catalunya no és una nació», bla, bla, bla. Per què hem fet canvis? Per què hem variat? Per què hem participat? Perquè, evidentment, hem atès les decisions del Consell Consultiu. I això és un element que s'ha de tenir en compte.

Per això, i vull acabar aquí, senyor Vendrell, senyors del PP, els faig un últim prec. Deixin-me que els el faci. No es quedin al marge. No serà bo per a vostès ni per al país, que vostès es quedin al marge del que estem discutint aquí i del que avui i demà discutirem i que, de ben segur, demà aprovarem, si fem cas a la petita satisfacció que feia el senyor Homs, que no hi haurà cap tipus de problema

No es quedin al marge, no esmenin la totalitat, la voluntat de la majoria dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Que, torno a insistir, han dit d'una manera clara que volien una reforma. Ho han dit de les mil maneres possibles: participant en la Ponència, des dels mitjans de comunicació, des de reunions que hem tingut amb tots ells. Volien una reforma clara de l'estatut per millorar, per millorar, evidentment, la qualitat de vida dels ciutadans d'aquest país. No pas per empitjorar-la, com vostè diu, sinó per millorar-la. Per això els demano, encara tenen l'oportunitat de retirar l'esmena a la totalitat, de discutir títol per títol, per, sobretot, no quedar-se al marge, no quedar-se fora de joc d'allò que han demanat els ciutadans de Catalunya des de fa molt de temps.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats. Senyor Vendrell, deixi'm dir-li amb tota cordialitat, i a més a més amb l'estima que vostè sap que li tinc personalment, que no ens ha calgut esperar fins ara a sentir-lo a vostè. Jo diria que, fins i tot, ni llegir la defensa, en aquest cas, de l'esmena a la totalitat que hi ha publicada en el Butlletí d'aquest Parlament per confirmar que el PP no només s'oposa a aquest projecte d'estatut, sinó a qualsevol possible estatut per a Catalunya.

I, deixi'm dir-li que tampoc em fa l'efecte que no és veritat, tal com vostès relaten en aquesta defensa de l'esmena a la totalitat, que el Partit Popular hagi participat amb voluntat de consens en els treballs. Hi ha participat, diguem, amb cordialitat. Amb bon to. Amb una actitud constructiva, però no pas amb voluntat de consens ni d'arribar a cap acord.

Miri, només cal recordar un fet evidentíssim, la prova #, i és que vostès es van incorporar dos mesos més tard a la Ponència, quan aquesta ja havia començat els seus treballs. Per cert, en un context molt interessant, com era la consulta a 39 entitats d'allò que ara modernament es diu la «societat civil organitzada». Ara que estem parlant de les cites i d'allò que va dir el conseller x que ara no hi és i... no sé si li hem de continuar donant valor o no a les declaracions, però el senyor Piqué, que l'acompanya, probablement recordarà tan bé com jo que el mes de març del 2004, quan precisament els seus diputats no s'hi van incorporar, a la Ponència, va dir dues coses molt clares.

Va dir, la primera, que els partits catalans havien caigut en la frivolitat. I una segona observació. Va dir que estàvem inventant problemes on no hi eren. Per tant, va deslegitimar, de pla, la iniciativa de reforma d'aquest Estatut. Per tant, aquesta va ser la gran motivació, explicació pública que vostès van donar per no incorporar-se a la Ponència. I, si vostès volen, encara podem buscar l'antecedent més remot de la passada legislatura, en què vostès, precisament, van donar els seus vots a la investidura de Jordi Pujol, precisament a canvi de no reformar l'Estatut.

I, si vol, ho puc posar en passiva perquè, diguem, no sigui tan, en aquest cas, tan incisiu en vostès. Pujol va ser investit a canvi dels seus vots per no reformar l'Estatut. Per tant, des d'aquest punt de vista, evidentment, amb la complicitat d'aquests dos grups de la cambra vostès van ser un agent i un actor decisiu perquè durant quatre anys no poguéssim reformar l'Estatut.

Per tant, no se'ns pot fer passar bou per bèstia grossa. Hem de ser honestos. Jo crec que no és un problema, com vostès diuen, en la motivació de l'esmena a la totalitat que s'hagi posat en dubte l'arquitectura institucional, territorial, jurídica de l'Estat. Ja m'ho explicarà, suposo, amb més detall en una altra ocasió. Ni que s'hagi actuat, per part de la Ponència amb el dictamen aprovat el juliol amb deslleialtat institucional. Miri, més deslleialtat que haver esmenat a la totalitat i que haver presentat centenars d'esmenes de supressió en contra de tots els articles de l'estatut, no n'hi ha.

Ni creiem, sincerament, que hi hagi un model de societat, al darrera d'aquest estatut. Miri, el títol de drets i deures, suposo al que vostè es refereix, és la construcció, jo diria un orfebre molt delicat, molt ben treballat. Sobretot a partir de les aportacions també de la mateixa societat civil, i també de cadascun dels partits d'aquesta cambra. Per tant, tot plegat és una faramalla, una vestimenta amb què vostè pretenen emmascarar el seu immobilisme al·lèrgic a tota reforma.

Vol que li digui per què pensem nosaltres que vostès s'oposen no només a aquest sinó a qualsevol estatut, i particularment a aquest? I podem estar molt equivocats, i ja em perdonarà. Nosaltres creiem que vostès rebutgen l'estatut perquè són conscients que representa un salt històric per a Catalunya. I perquè és un pas decidit perquè aquest país obri noves possibilitats per vertebrar un autèntic poder polític i econòmic per a Catalunya. I perquè tindrem més sobirania, i perquè tindrem més control sobre els nostres recursos per tenir més progrés i més benestar.

Ho he dit abans. Qui ho ha entès abans que ningú és el mateix José María Aznar, que ja anticipava que aquest estatut operarà canvis estructurals i molt profunds en el model d'Estat.

I encara diré més. El PP crec que sap que aquest estatut és la fórmula, és el vehicle que ens permetrà un dia, el dia de demà, convèncer una majoria social de la

necessitat que siguem completament sobirans. Perquè si construïm amb les eines adequades, i aquest estatut també ho és, la Catalunya social que volem, dia a dia, amb un treball constant sense defallir estem convençuts que l'autodeterminació pot ser el proper pas que marcarà la història del nostre país.

Llegint atentament, i cregui'm que ho he fet, i a més escoltant també les seves paraules i la motivació que els porta a presentar aquesta esmena a la totalitat, ens hem recordat també del discurs del senyor Rajoy en els cursos d'estiu de la FAES, quan va anunciar ja l'imminent rebuig del dictamen que havia d'aprovar la Comissió sobre l'estatut. Per cert, discurs anterior, per cert, al gloriós de La Caixa, on va arribar a dir, fins i tot, que aquest estatut no només controlaria les nostres vides, sinó els nostres somnis.

Déu n'hi do. Doncs, en els cursos de la FAES el senyor Rajoy ja va dir exactament el llibre de ruta del Partit Popular. Va dir: «No aceptaremos que España se divida en naciones», número u. Número dos: «No aceptaremos que haya modelos de financiación bilaterales». Número tres: «No es admisible que la legislación básica del Estado la fijan las comunidades autónomas». Número quatre: «No se puede incluir en el estatuto catalán el artículo 150.2». Número cinc: «Un estatuto no puede modificar leyes orgánicas».

Sap què li dic? Comptat i debatut, un cúmul de negacions i un cúmul de falsedats. I li diré més: no perquè dubti que el senyor Piqué o el senyor Rajoy hagin llegit el dictamen, que jo crec que l'han llegit. I, a més, n'estic convençut: han llegit la proposta. Sinó que, senzillament, no sé tant si el senyor Piqué, però, evidentment, el senyor Rajoy se l'ha llegida no pas amb els ulls nets.

Amb tot, deixin-me, i no ho dic amb ironia, perquè com de vegades també ho fan vostès, els volem felicitar per la seva coherència. Vostès estan en la recta via, no el partit aquell turc, sinó en la recta via de la línia política que vostès segueixen i el seu model d'estat. Vull dir amb això coherent amb la seva línia política, jo crec sincerament extremista, fora de la centralitat política. Vostè diu: «Home, l'estatut d'Esquerra és el 90 per cent», probablement perquè Esquerra està en la centralitat, i

com que som la centralitat el 90 per cent de l'estatut que vostè atribueix a Esquerra Republicana, evidentment, respon a aquesta centralitat.

Coherent. Doncs, també coherent amb la seva concepció d'un model d'estat uninacional i centralista. I coherent també amb els obstacles que, com deia abans, vostès mateixos en el passat ja han posat contra qualsevol possible reforma.

Ara bé. Som conscients també que les directrius del carrer Gènova i del Partit Popular a nivell d'Estat alguna cosa hi han tingut a veure. I, segurament, el senyor Piqué és el qui ho sap molt millor que jo mateix i, per descomptat, que tots plegats. Perquè –i no m'hi vull referir, no em vull estendre en l'actitud d'avui mateix, d'ahir mateix, del senyor Zaplana, del senyor Acebes–, però en definitiva, el que és evident

Fitxer 66_1ple10

no cal ser cec per veure que aquests senyors i el senyor Rajoy, que per desgràcia jo crec que no s'ha emancipat de la llarga ombra del senyor Aznar, doncs, el que han fet és saltar pels aures, literalment, l'estratègia possibilista d'aproximació als partits d'inequívoca tradició catalanista, i que probablement presidia allò que vostès mateixos o el senyor Piqué deia, el «gir catalanista», eh?, el «gir catalanista» del Partit Popular.

I fins i tot els haig de dir una altra cosa, els haig de confessar que en algun moment –en algun moment–, portats vostès per aquest pragmatisme, vaig arribar a témer, sincerament, que vostès acabessin de teixir complicitats amb els sectors, diguem, més jacobins d'algun partit d'aquesta cambra i fins i tot, vaig arribar a patir en algun moment de la discussió de l'Estatut per la reedició a la catalana d'allò que al País Basc es diu el «bloc constitucionalista». És clar que això era quan vostè es presentava només com el termòmetre de la constitucionalitat del text estatutari. I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, evidentment, jo crec que ja fa molt temps que aquests arguments conciliadors que vostès exhibien fa algun temps avui ja no valen. Ja fa temps que vostès es van despenjar del procés de la reforma. Ja fa temps, i no vull que s'ofenguin, però jo crec sincerament, que caminen a Catalunya pel camí del testimonialisme polític.

Vostès s'imaginin per un sol moment, si s'aprova l'Estatut, prospera a Madrid, el Partit Popular, l'únic a Catalunya, vindicant i reivindicant el «no» a l'Estatut en un referèndum? Vostès s'imagina aquest quadre?

En qualsevol cas, jo crec que el temps posa les coses en el seu lloc. Suposo que ara és més evident que mai que cap rebaixa pactada amb el senyor Piqué no garantia que el Partit Popular, a nivell d'estat, retirés el seu veto. Jo crec que ja fa temps que al carrer Gènova –com he dit– van expedir el certificat de defunció d'aquest gir catalanista preconitzat fa alguns mesos. I, a més a més, jo crec que, sincerament, hem d'estar tots plegats molt i molt tranquils, perquè, amb independència de l'actitud que vostès vulguin o puguin tenir a Madrid, el seu concurs per sort per nosaltres no és imprescindible ni a Catalunya ni a Espanya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyor diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Lúdia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. President, senyors diputats i diputades..., començo la meva intervenció en aquest punt, doncs, simplement centrant quina serà la nostra posició respecte a aquesta esmena de rebuig, que serà òbviament també la de rebutjar-la.

I com vostè feia, el senyor Vendrell, al començament dient: «Dit això, segurament ja no hauria d'afegir gaire cosa més», jo, en tot cas, afegiré també algunes coses més. Primer, diria raons per fer-ho? Les que el nostre portaveu, el senyor Miquel Iceta, en fer la defensa i la presentació del projecte. Però segona raó, perquè a mi em sembla que aquesta esmena de rebuig està..., diem, és extemporània o està equivocada en el temps o, en aquest cas, podríem dir que és anacrònica. Perquè quan el senyor Vendrell ha fet el seu torn de presentació de la proposta, no ara, en la de rebuig, ens ha estat dient tota l'estona, si jo no ho he entès malament, que aquesta esmena de rebuig estava fet sobre la base del text que va sortir de la Comissió el dia 29 de juliol. I, per tant, el text que en aquests moments anem a debatre és un text diferent. I és un

text diferent, perquè ha acollit les propostes, convertides en forma d'esmena, que ens feia, segons les indicacions del Consell Consultiu. Per tant, ara la proposta és constitucional. I ho és en la mesura, doncs, que hem assumit aquestes indicacions. I, per tant, diríem, afirmar, i és una qüestió opinable, que és inconstitucional, és això, és una qüestió opinable.

Per tant, no només li dic: nosaltres direm «no» a aquesta esmena de rebuig, sinó que li diré a més una altra cosa. Atès que és anacrònica, que és extemporània, que ja no toca –com potser diria algú–, home, jo demanaria al Grup Popular que retirés aquesta esmena de rebuig, perquè jo crec que això facilitaria molt, en tots cas, ens faria sentir a tots una mica més còmodes.

Jo crec que el Partit Popular, diríem, en tota aquesta tramitació, ha tingut una posició, fins aquest moment, molt intel·ligent –molt intel·ligent– per als interessos del Partit Popular de Catalunya, potser a causa –no li vull cap mal, senyor Vendrell, de debò que no li vull cap mal– del tarannà del senyor Vendrell, el *talante*, que el senyor Vendrell també el té. De manera que, doncs, la seva posició –la seva posició– en la Ponència també ha facilitat les coses.

Nosaltres no fem cap exclusió del Partit Popular. Cadascú, cada partit fa el paper que creu que ha de fer i potser alguns intenten incloure's, quan la societat els ha exclòs, i altres, que estaven perfectament inclosos, ara volen excloure's. En fi, la llibertat existeix també per això.

De manera que, diríem, atès que vostès també donen un seguit de raons, algunes voldria contestar-les, molt ràpidament, o en tot cas, diríem, donar la nostra raó.

Vostès diuen, i ho diu d'una forma insistent, ho ha dit en el primer moment, i jo crec que és una mica l'eix de tota la seva argumentació i de la seva posició, vostès diuen: «Home, és que només llegint el text aquest que diu, doncs, “per l'establiment del nou Estatut o de l'establiment de l'Estatut”, etcètera», per tant, ens estem movent en una situació una mica rara. I diuen vostès en la presentació, en la motivació de la seva esmena de rebuig que és que no fem una reforma i l'únic que la Constitució i el mateix Estatut d'Autonomia permetria és una reforma i no un nou Estatut. I aquesta és una polèmica que ha estat contínua i constant des de bon començament. Jo crec que és

una polèmica equivocada. Podríem estar parlant, evidentment, i és perfectament possible, de si la reforma hauria d'haver tingut un determinat debat, competències, etcètera i alguna altra cosa més o no. Evidentment, això és discutible. Però sobre allò que hem fet, cap discussió. L'article 150.2 de la Constitució espanyola, el qual vostès al·leguen en la seva exposició de motius, de l'única cosa que parla, i atès que vostè ha llegit, per cert, coses escrites fora d'aquest Parlament, per cert, i vostè no ha dit el nom, però m'atreiria, i crec que guanyaria la juguesca, a dir qui ho firma, doncs, l'únic que diu el 152.2 és: «Una vegada hagin estat sancionats i promulgats els respectius estatuts, només podran ser modificats mitjançant els procediments.» I, per tant, està parlant de procediments. I allò que nosaltres estem fent és utilitzar els procediments de la Constitució i de l'article 56 i 57 de l'Estatut per procedir a fer un nou Estatut, que és el procediment, evidentment, legalment establert. Per tant, per aquí, des del nostre punt de vista, no hi hauria d'haver cap tipus de problema. En cap moment, cap grup, ni el Consell Consultiu se li ha passat per la imaginació més remota que allò que estiguéssim fent no fos possible de fer.

Per tant, aquesta no és la qüestió. Vostès diuen: «Home, és que l'Estatut actual, l'Estatut vigent, l'Estatut del 79 és un bon Estatut.» És un bon Estatut, és un gran Estatut? Efectivament. I la Constitució ens ha portat aquests vint-i-cinc anys de democràcia, vint-i-cinc anys de progrés, de benestar, de cohesió, de vertebració territorial com mai havia tingut aquest país, que és Espanya, com mai l'havia tingut, i Catalunya també. Feia segles que no teníem el poder, l'autogovern que hem tingut durant aquests vint-i-cinc anys.

Dit això, vol dir que Constitució i Estatut són una mena de vaques sagrades que no poden tocar-se? Òbviament que no. Joestic convençuda que vostès això tampoc ho pensen. I nosaltres pensem –i nosaltres pensem– que si som capaços –si som capaços– ara i en aquest moment, en aquest moment d'oportunitat que els diversos grups, la majoria dels diversos grups han estat assenyalant quan han anat pujant en aquest faristol, si aquest moment d'oportunitat per donar un nou impuls amb profunditat a l'estat de les autonomies, en el camí federalitzant que té la Constitució com a Constitució oberta, aprofitant al màxim aquest impuls, tornarem a donar un nou impuls gran a aquest progrés, a aquest autogovern que fins ara hem tingut. I aquesta

és una ocasió que no hauríem de desaprofitar. Amb una altra consideració, si em permet –i ara sí que m'adreço d'una forma particular al seu Grup i al que vostè representa–, amb una particularitat: nosaltres tenim una democràcia jove, evidentment, i tenim una democràcia, [#]en la qual ens hem d'estar fent o ens hem estat fent sempre la prova de si era prou sòlida, si la consolidàvem, si ja la teníem com un costum, com passa en altres països. I cada vegada que hem fet un petit canvi en aquest procés, en aquest discórrer democràtic, per exemple, alternances en els governs, a Espanya una cosa una mica més habitual del que ha estat a Catalunya, però a Catalunya s'ha produït ara. I hem dit aquest és un test de la solidesa, fer-ho amb normalitat, un test de la solidesa de la nostra democràcia. Doncs, bé, si ara som capaços també de fer aquest pas que significarà els canvis amb profunditat dels estatuts d'autonomia, començant pel nostre, el de Catalunya, o començant o no, però en fi, amb el nostre com una mica paradigma d'allò que és possible de fer, amb profunditat, i podem donar també el pas després, les coses han anat així, de la modificació de la Constitució sense dramatismes, amb normalitat, sense sacralitzacions de cap mena, ni d'un tipus ni d'un altre, aleshores, potser i només aleshores, podrem dir que efectivament la democràcia s'ha consolidat a Espanya.

Dit tot això, no entro als altres temes: nació, etcètera, perquè tots aquests temes seran desgranats al llarg de les sessions que vindran a continuació, aquesta tarda, demà, etcètera. I en la mesura, a més, que vostès han estat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Santos i Arnau

Acabo, president.

El president

Gràcies.

La Sra. Santos i Arnau

En la mesura que vostès han estat també participant en la Ponència fent aportacions, fent esmenes, rebutjades moltes, però acceptades també unes altres, en aquesta

mesura, jo els convido a vostès que participin també en aquest nou Estatut, instrument importantíssim, cabdal per als propers anys, per aquest país i per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Moltes gràcies.

I rebutgin vostès la seva esmena.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, pugem aquí aquest matí i en aquest moment del procés de la reforma i de la renovació d'un nou estatut per a Catalunya per donar resposta a l'esmena de la totalitat que ha presentat el Partit Popular. I ja els anuncio i els avanço que nosaltres votarem en contra, rebutjarem aquesta esmena a la totalitat, no només perquè és obvi que no compartim allò que vostès identifiquen en la seva esmena, el fil conductor d'aquest projecte de nou Estatut, els suposats principis d'inconstitucionalitat, la no-acceptació, que segons vostès amb [#]pare o mare, de la filosofia de l'estat de les autonomies... En definitiva, per molts motius,

Fitxer 11

...[les] quals concloem, i no és cap novetat, que vostès i nosaltres, que el Partit Popular i Convergència i Unió, tenim models d'estat diferents, tenim projectes de país diferents i tenim lectures de la Constitució diferents. També he observat que tenim conceptes de lleialtat institucionals diferents, i d'això suposo que alguna altra ocasió tindrem en els anys a venir, perquè si alguna vegada tornen a governar a Espanya, doncs, estic convençut que la lleialtat institucional, doncs, intentarem tots plegats que des del Govern espanyol en mans del Partit Popular, doncs, no torni a fer la vulneració legislativa que es va produir sobretot després de l'acord de finançament de l'any 2001 on només onze lleis posteriors van significar una vulneració d'aquesta

lleialtat constitucional, però això, evidentment, serà objecte d'un altre moment i d'un altre debat.

Sí que els vull agrair, senyor Vendrell, i als membres del Grup Parlamentari Popular, que vostès hagin introduït en aquest debat, doncs, una distinció, una singularitat amb relació al capteniment que té el Partit Popular espanyol al voltant de l'Estatut, i és evident que no és el moment, podria fer de citar molt recents valoracions i manifestacions i, per tant, els agraeixo que vostès intentin mantenir un cert perfil propi, però també els he de dir que vostès, en definitiva, acaben sent el Partit Popular a Catalunya i que és evident que aquí tenim visions molt diferents del que ha de ser aquest Estatut.

Aquest Estatut per a Convergència i Unió és evident que és un instrument per avançar cap al reconeixement de la nostra condició de nació, per definir drets i deures, competències, poders judicials, el finançament, però deixin-me que els digui també, i no voldria que ningú es portés a cap equivocació ni confusió, que per a Catalunya, en tot cas per a una part de la societat catalana que nosaltres intentem representar políticament, aquest Estatut, l'Estatut, és alguna cosa més que només un marc de descentralització administrativa, un compendi jurídic i constitucional que ens dóna un entorn en què moure'ns en la recuperació de les nostres institucions. Un Estatut, aquest nou Estatut, seria també un nou pacte entre Catalunya i l'Estat espanyol, aquest Estatut és, i hauria de ser, l'instrument per continuar construint un país que aspira pacífica i democràticament, però que aspira, i aquesta ambició nacionalista li dóna suport i li dóna explicació a la seva existència, Convergència i Unió, aspira a arribar a ser un país normal al món. I un nou Estatut també ha de ser el marc on donant resposta a les necessitats quotidianes dels ciutadanes i les ciutadanes de Catalunya es projecten, i es projectaran en el futur també, les aspiracions àmpliament compartides de més poder polític, de més capacitat de decisió, de més autogovern, de més llibertat nacional...

I precisament en la interpretació i les lectures de la Constitució és on també hi tenim clares diferències. Nosaltres volem recordar avui, i fer-ne a més una constatació i un reconeixement molt contundent, que l'actual Constitució és avui –avui– el nostre marc

de convivència, l'espai de democràcia, el camp de joc que des de Convergència i Unió sempre hem ajudat, primer a redactar, després a aprovar, a desenvolupar i a consolidar com el que més, ens en sentim tant o més propietaris, autors i responsables com el que més, i creiem, precisament, que a través de la utilització de la Constitució alguns n'estan fent un ús excessivament partidista i l'estan interpretant des d'una visió excessivament partidària.

Vull recordar que a Catalunya, els ciutadans de Catalunya, tots, hem suportat, resistit i combatut, i ho continuarem fent, una interpretació quasi sempre constant, mesquina, gasiva i contrària als interessos de Catalunya. I això és doblement injust per al nostre país, per a tothom. Primer, perquè podem afirmar amb tota rotunditat i contundència que som, com a mínim, dels que més hem contribuït amb un esforç social, amb un esforç econòmic, amb un esforç polític a consolidar l'actual estat i l'actual democràcia a l'Estat espanyol, i al mateix temps també perquè algú també vol fer un *reset*: oblidar la memòria històrica. Sí, però no cal que ens anem tan lluny, algú vol oblidar que el pacte constitucional del 78 va ser un pacte originat per un consens forçat, assumit per tothom, però un consens forçat per les circumstàncies i que també va deixar, i deixava la porta oberta a una més favorable interpretació constitucional en el futur al que era el reconeixement de les diferents condicions i realitats nacionals que conviuen a l'Estat espanyol, i la ambigüitat interpretada sempre negativament del títol vuitè de la Constitució ha estat i és el que avui encara està donant greus insatisfaccions a les ambicions nacionals de Catalunya. I ara, en lloc de recordar aquesta memòria, aquesta mancança històrica el que es fa és esgrimir la Constitució com una amenaça, com una llosa insuperable per tal de limitar la nostra voluntat de més autogovern. Tothom s'atreveix a subvertir la Constitució quan el que hauríem de fer és mantenir-la com a garantia i com a referent de prestigi, i avui es torna a posar sobre la taula aquesta interpretació, repeteixo, lesiva als interessos de Catalunya.

Totes les visions i totes les interpretacions, i totes les lectures de la Constitució són legítimes, totes, però el que defensem nosaltres avui aquí, Convergència i Unió, és de nou que s'adoptin les més favorables a Catalunya. I amb això és el que estem parlant.

Deixin-me que els faci una pregunta, senyores i senyors diputats, em poden dir quin article literal de la Constitució espanyola prohibeix que Catalunya pugui avui plantejar un model de concert econòmic en el projecte d'Estatut? Em poden llegir quin és l'article literalment que diu que Catalunya no pot aspirar a tenir un model de finançament similar al concert econòmic?

La proposta de Convergència i Unió és plenament constitucional, senyor Vendrell, i no acceptem que ningú s'erigeixi políticament, partidícticament en guardià de les essències de la Constitució. Saben, i vaig dir ahir, que el dictamen del Consell Consultiu, el que respecto, òbviament, però ha acabat imposant-se en la seva majoria gràcies a la visió que en té de la Constitució el Partit Popular? Ho recorden això els diputats i diputades d'aquest Parlament, i especialment alguns? Perquè la interpretació que en fa la Constitució de la proposta d'un model de finançament com el concert econòmic és molt coherent a la que fa vint-i-sis anys –vint-i-sis– anys Convergència i Unió va proposar en el debat de l'estatut del 79, i Esquerra Republicana també, i li va donar suport. Un concert econòmic, dèiem, modern, però aleshores el consens forçat de la Constitució, la majoria inexistent nacionalista no va poder defensar aquestes posicions ni a la comissió dels vint, ni a l'assemblea dels parlamentaris catalans.

Què passa l'any 2005? Què passa l'any 2003? Doncs, que Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya defensen el concert econòmic. Al programa electoral d'Iniciativa per Catalunya: concert econòmic cooperatiu; al programa electoral d'Esquerra Republicana de Catalunya: concert econòmic, perdó, concert cooperatiu, concert econòmic solidari al d'Iniciativa per Catalunya; al programa electoral de Convergència i Unió: finançament inspirat en la fórmula del concert econòmic. Què passa en un any i mig, que avui hi ha partits que en el seu programa electoral defensaven i avui no defensen aquesta interpretació, aquesta proposta? Tan forta és la llosa de l'acord del Tinell? Que no saben que Madrid només es mou sempre sota pressió? No ho han descobert encara? Com és que es vol aprovar avui aquí un Estatut sense pressió, sense ambició, sense límits?

Bé, sóc conscient que alguns estan descobrint avui, o potser encara no, que estem en un moment històric: per primera vegada en vint-i-cinc anys en pau, democràcia, llibertats, sense condicionants com els que hem tingut al llarg de la nostra història sempre, estem en condicions de renovar aquest pacte constitucional entre Catalunya i l'Estat espanyol. Tothom, quasi tothom, senyor Vendrell, està d'acord que la interpretació que s'ha donat avui de la Constitució espanyola ha estat sempre lesiva pels interessos de Catalunya. Hem aconseguit, fins i tot, aquells més constitucionalistes i aquells més sobiranistes, un consens també en què avui encara no és el moment per plantejar una reforma a fons de la Constitució, fins i tot això havíem aconseguit, i ara que és el moment, precisament, de forçar allà a Madrid una interpretació més favorable a Catalunya des del Parlament de Catalunya, com és que ara no apostem per consensuar i acordar aquesta interpretació més favorable al país? Com és que aquí hi ha diputats que es van presentar amb una proposta per la qual avui estan aquí escollits pel poble de Catalunya, que en el moment crucial que és renovar aquest pacte, aquest Estatut, no defensen els compromisos pels quals han estat elegits? Com és que no mantenim, doncs, aquests plantejaments?

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Vaig acabant, senyor president.

El president

Sí, hauria d'acabar.

El Sr. Puig i Godes

Hem d'anar a Madrid, doncs, pregunto, com faria el meu company Fernández Teixidó, una pregunta retòrica, hem d'anar a Madrid renunciant als desitjos de Catalunya? Hem d'anar a Madrid, ja, renunciant de sortida del Parlament de Catalunya a una interpretació positiva de la Constitució ara que hem de renovar el nou Estatut?

Bé, malgrat tot, nosaltres...

El president

És que se li ha acabat el temps, senyor Puig, acabi.

El Sr. Puig i Godes

Mantenim l'esperança que finalment és possible encara un acord positiu amb aquesta visió ambiciosa, no claudicant, i el sentiment patriòtic que estic convençut, com el senyor Iceta, el sentiment patriòtic inspira totes les aportacions que s'han fet, patriòtiques, una altra cosa és en quina visió de pàtria, però totes les aportacions patriòtiques que s'han fet en aquest projecte de nou estatut estic convençut que ens portaran a aconseguir un bon estatut.

Ja estic, senyor president. Vull recordar-los una visió que vostès que vostès han compartit en els darrers mesos i que la gent de Convergència i Unió ha tingut ocasió de veure durant molts anys a la sala de Govern de Catalunya. Hi ha una cita bíblica – hi ha una cita bíblica– que reiteradament és recordada en la crònica dels quatre reis: «la fe sense obres morta és, un bon Estatut sense un concert econòmic no servirà per a res.»

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

En breus moments posarem a votació l'esmena a la totalitat.

(Pausa.)

L'esmena a la totalitat de proposta de reforma de l'Estatut d'Autonomia ha estat rebutjada per 119 vots en contra i 15 vots a favor.

Se suspèn la sessió que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les

